

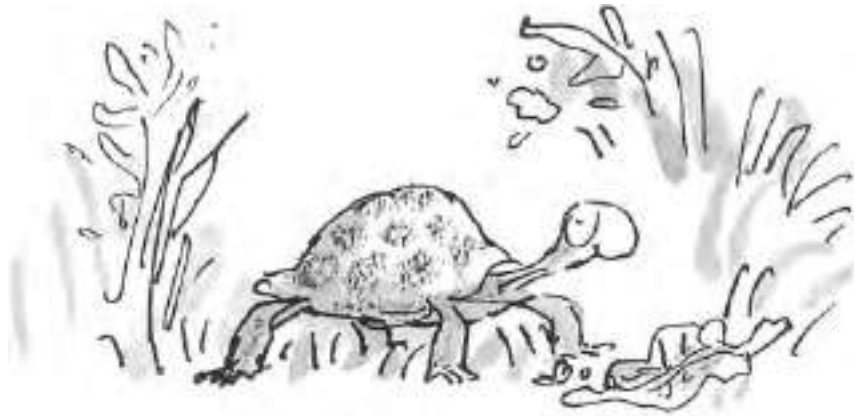
Roald Dahl

Georg Idur

Tekeningen van Quentin Blake

vertaald door Huberte Vriesendorp

Een woordje vooraf

Jaren geleden, toen mijn eigen kinderen nog klein waren, hadden we meestal een of twee schildpadden in de tuin. In die tijd zag je bij mensen thuis vaak een schildpad rondhobbelen over het grasveld of in de achtertuin. Je kon ze heel goedkoop in iedere dierenwinkel kopen en er was waarschijnlijk geen huisdier dat zo weinig last gaf en zo onschadelijk was.

Schildpadden werden vroeger bij duizenden tegelijk in kisten naar ons land vervoerd, de meeste vanuit Noord-Afrika. Maar een paar jaar geleden werd het bij de wet verboden schildpadden in te voeren. Die wet was niet bedoeld om ons te beschermen. Schildpadjes zijn voor niets en niemand gevaarlijk. Het ging erom de schildpadden zelf te beschermen. Want de handelaren die ze invoerden, persten ze altijd met honderden tegelijk in kisten zonder eten of drinken. De reis hierheen was zo verschrikkelijk dat een groot deel van de schildpadden op zee stierf. Om een einde te maken aan die wrede praktijken heeft de regering de hele invoer toen maar verboden.

Wat je in dit verhaal gaat lezen, gebeurde in de tijd dat je in elke dierenwinkel nog een aardig schildpadje kon kopen.

IEORG IDUR

Meneer Hoppe woonde in een kleine flat boven in een groot betonnen gebouw. Hij woonde helemaal alleen. Hij was altijd een eenzame man geweest en na zijn pensioen was hij eenzamer dan ooit.

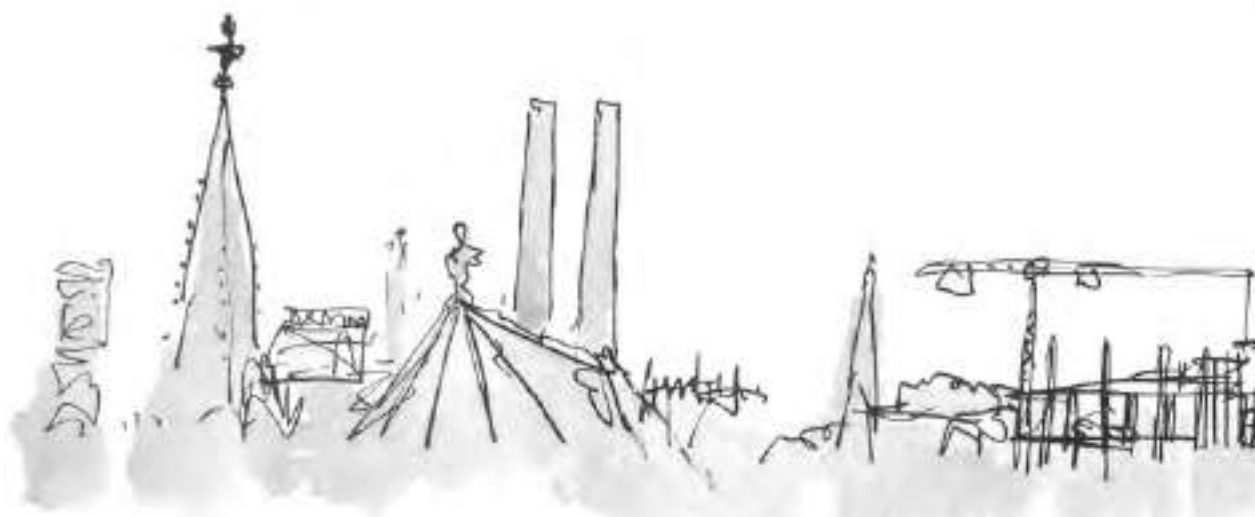
Meneer Hoppe had twee grote liefdes in zijn leven. De ene waren de bloemen die hij op zijn balkon kweekte. Ze stonden in potten, bakken en manden en 's zomers was het balkon een uitbundig feest van kleur.

De andere grote liefde van meneer Hoppe hield hij zorgvuldig geheim.

Het balkon onder dat van meneer Hoppe stak een eind verder uit het flatgebouw dan het zijne, dus kon meneer Hoppe altijd goed zien wat daar beneden gebeurde. Dit balkon behoorde toe aan een aantrekkelijke dame van middelbare leeftijd, die mevrouw Silber heette. Mevrouw Silber was weduwe en woonde ook alleen. En al wist zij er niets van, toch was zij de grote geheime liefde van meneer Hoppe. Vanaf zijn balkonnetje hield hij al vele jaren van haar. Maar hij was erg verlegen en hij had zich er nooit toe kunnen brengen haar ook maar iets van zijn liefde te laten blijken.

Iedere ochtend wisselden meneer Hoppe en mevrouw Silber beleefd een paar woordjes, waarbij de een van boven naar beneden en de ander van beneden naar boven keek, maar daar bleef het altijd bij. De afstand tussen hun balkons was misschien niet meer dan een paar meter, maar voor meneer Hoppe had het net zo goed een miljoen kilometer kunnen zijn. Hij verlangde er hartsochtelijk naar mevrouw Silber uit te nodigen voor een kopje thee met een koekje, maar iedere keer dat de woorden hem op de lippen lagen, zakte de moed hem in de schoenen. Zoals ik al zei, hij was erg verlegen.

Ach, kon hij maar iets geweldigs doen, zoals haar het leven redden of haar bevrijden uit handen van een bende gewapende boeven, zei hij altijd tegen zichzelf. Kon hij maar een grote daad verrichten die hem een held zou maken in haar ogen. Kon hij maar...

Het probleem met mevrouw Zilver was dat zij al haar liefde aan iemand anders gaf, en dat was een klein schildpadje, dat Rudi heette. Iedere dag zag meneer Hoppe vanaf zijn balkon hoe mevrouw Zilver Rudi lieve woordjes toefluisterde en zijn schild streelde, en werd hij groen van jaloezie. Hij had het niet erg gevonden zelf een schildpad te worden als mevrouw Zilver elke ochtend zijn schild zou strelen en hem lieve woordjes zou toefluisteren.

Rudi was al jaren bij mevrouw Zilver en hij woonde zomer en winter op haar balkon. Er waren planken rond het balkon getimmerd zodat Rudi rond kon wandelen zonder over de rand te tuimelen, en in een hoek stond een klein huisje waar Rudi's nachts in kroop voor de warmte.

Wanneer het kouder werd in november vulde mevrouw Zilver Rudi's huisje op met hooi. Dan kroop de schildpad diep weg in het hooi en ging maandenlang slapen zonder eten of drinken. Dat heet winterslaap.

Wanneer het in de lente warmer werd voelde Rudi dat door zijn schild heen en werd hij weer wakker. Dan kroop hij langzaam zijn huisje uit het balkon op, en klapte mevrouw Zilver in haar handen van blijdschap. 'Wat heerlijk dat je er weer bent, lieveling!' riep ze dan. 'O, wat heb ik je gemist!'

Het was op zulke momenten dat meneer Hoppe meer dan ooit wenste dat hij een schildpad was en met Rudi kon ruilen.

Nu komen we bij een zekere zonnige ochtend in mei toen er iets gebeurde wat meneer Hoppe's saaie leven op slag veranderde. Die dag hing hij over de leuning van zijn balkon en keek naar mevrouw Zilver, die Rudi zijn ontbijt gaf.

‘Hier heb je het hartje van de sla, schatje,’ zei ze. ‘En hier nog een vers plakje tomaat en een knapperige stengel selderie.’

‘Goedemorgen, mevrouw Zilver,’ zei meneer Hoppe. ‘Rudi ziet er goed uit vanmorgen.’

Mevrouw Zilver keek stralend omhoog. ‘Ja, is hij niet prachtig!’ zei ze.

‘O ja, schitterend,’ zei meneer Hoppe, al meende hij er niets van. Hij keek neer op het glimlachende gezicht van mevrouw Zilver en hij dacht voor de duizendste keer hoe knap ze was, hoe lief en aardig en hartelijk, en zijn hart kromp ineen van liefde.

‘Ik wou alleen dat hij wat sneller *groeide*,’ zei mevrouw Zilver. ‘Iedere lente na zijn winterslaap weeg ik hem op mijn keukenweegschaal. En weet u dat hij in die elf jaar dat ik hem heb, niet meer dan *een ons* is aangekomen! Dat is haast *niks*!’

‘Hoeveel weegt hij nu?’ vroeg meneer Hoppe.

‘Bijna een pond,’ antwoordde mevrouw Zilver. ‘Ongeveer net zoveel als een grapefruit.’

‘Tja, schildpadden groeien altijd heel langzaam,’ zei meneer Hoppe plechtig. ‘Maar ze kunnen wel honderd jaar oud worden.’

‘Dat weet ik wel,’ zei mevrouw Zilver, ‘maar ik wou toch dat hij een klein beetje groter werd. Het is zo’n mierzerig diertje.’

‘Hij lijkt me prima zoals hij is,’ zei meneer Hoppe.

‘Nee, hij is *niet* prima!’ riep mevrouw Zilver. ‘Stelt u zich eens voor hoe hij zich moet voelen, zo klein te zijn! Iedereen wil toch groot zijn.’

‘U zou echt graag willen dat hij groter werd, hè?’ vroeg meneer Hoppe. Terwijl hij dat vroeg klikte er iets in zijn hoofd en viel hem een wonderbaarlijk idee in.

‘Ja, natuurlijk zou ik dat graag willen!’ riep mevrouw Zilver. ‘Ik zou er alles voor over hebben. Heus, ik heb plaatjes gezien van reuzenschildpadden die zo groot zijn dat mensen op hun schild kunnen rijden! Als Rudi dat zag zou hij groen en geel zien van jaloezie!’

Meneer Hoppe’s hoofd draaide als een tol. Was dit niet zijn grote kans? Grijp die kans, zei hij tegen zichzelf. Grijp die kans en snel!

‘Mevrouw Zilver,’ zei hij. ‘Toevallig weet ik hoe je schildpadden sneller kunt laten groeien, als u dat werkelijk wilt.’

‘Echt waar?’ riep ze. ‘O, alstublieft! Geef ik hem soms verkeerde dingen te eten?’

‘Ik heb vroeger een tijdje in Noord-Afrika gewerkt,’ zei meneer Hoppe. ‘Daar komen alle schildpadden in ons land vandaan. Een rondtrekkende bedoeïen heeft me het geheim verteld.’

‘Vertel dan!’ riep mevrouw Zilver. ‘Ik smeed u het me te vertellen, meneer Hoppe. Ik zal uw slavin zijn tot het einde van mijn dagen.’

Bij de woorden *uw slavin tot het einde van mijn dagen*, ging een rilling van opwinding door meneer Hoppe heen. ‘Een ogenblikje,’ zei hij. ‘Ik moet even naar binnen om iets voor u op te schrijven.’

Een paar minuten later kwam meneer Hoppe weer naar buiten met een velletje papier in zijn hand. ‘Ik zal het aan een touwtje naar beneden laten zakken,’ zei hij, ‘anders waait het misschien weg. Hier komt het.’

Boeken van Roald Dahl:

De fantastische Meneer Vos (Zilveren Griffel 1972)

Sjatie en de chocoladefabriek

Sjatie en de grote glazen lift

De tovervinger

Daantje, de wereldkampioen (Zilveren Griffel 1977)

Het wonderlijk verhaal van Hendrik Meier

(Zilveren Griffel 1979)

De Reuzenkrocodil

De Griezels (Zilveren Griffel 1982)

Gruwelijke rijmen

De reuzenperzik

De GVR (Zilveren Griffel 1984)

De heksen

Rotbeesten

De giraffe, de peli en ik

Joris en de geheimzinnige toverdrank

Matilda (Prijs van de Nederlandse Kinderjury 1989)

Rijmsoep

Ieorg Idur (Prijs van de Nederlandse Kinderjury 1991)

De dominee van Dreutelen

Mijn jaar

Heintje en de minpins (Prijs van de Nederlandse Kinderjury 1993)

Het Grote Griezelkookboek

Autobiografie – Boy & Solo

Voor Clover en Luke

Dertigste druk, 2025

Oorspronkelijke titel: *Esio Trot*

Verschenen bij Jonathan Cape, Londen 1990

Text © The Roald Dahl Story Company Limited, 1990

ROALD DAHL is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

Illustrations © Quentin Blake, 1990

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1991/2006 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Huberte Vriesendorp

Omslagontwerp: Sander Pinkse Boekproductie

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7974 7 (e-book 978 90 261 4148 5)

NUR 200, 282, 283

www.defonteinkinderboeken.nl

www.roalddahl-boeken.nl